

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan sivečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za eden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 0 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Upravnistvo „Slov. Naroda“.

Po adresni debati.

Večdnevna govorniška borba, ki jej pravimo adresna debata, je končana in kdor tega še ni storil, more sedaj po stenografskem zapisniku na drobno čitati, kaj in kako je govoril ta ali oni zastopnik narodov. Bode li čitatelj tega berila v resnici in odkritosrčno vesel, je pač veliko vprašanje, katero bi mi kar naravnost zanikavali.

Oglašali so se sicer od obeh stranij jako odlični govorniki, izrekla se je marsikatera duhovita beseda, odobravanja, ploskanja, sikanja in ugovorov bilo je v izobilji, vendar pa vsa debata ni imela posebno povoljnega utisa, kajti glavni pravec bila jej je polemika, očitanja, rekriminacije in pritožbe z vseh stranij, tako da človek prečitavši vse v večdnevnej parlamentske borbi govorjeno gradivo, skoro ne more grajati onih, ki trde, da je adresna debata v obče nepotrebna.

Razmere obeh glavnih strank državnega zbora pokazale so se bile že pri volitvi predsedništva. S polno gotovostjo smelo se je sklepati, da se to razmerje tudi pri glasovanju o adresi večine ne bode

znatno spremenilo. Vsa debata v tem ni niti za trohico premenila. Kar smo iz te debate posneli, znali smo že poprej, namreč to, da vlada po vseh v državnem zboru zastopanih kronovinah nezadovoljnost, da so pa obošajni v Avstriji še vedno tako čudni, da moramo vlado podpirati, akoravno nesmo ž njo zadovoljni. Ves boj v parlamentu bije se le za sedanje pozicije, zatorej ni prostora za nove pridobitve in adresna debata in budgetna debata sta si v tem podobni, da sta obe hrupni, da se čuje mnogo lepozvenečih besed, mnogo trpkih pritožeb, a da sta naposled obe brezplodni, brezkoristni.

Od prejšnjih debat razlikovala se je sedanja posebno v tem, da je na leviči zavladal „ostrejši“ in „najostrejši ton“, da se je govorilo brezozirno, skozi okno, da se niti več ne prikrivajo smotri, za katerimi teže člani nemškega kluba in njih somišljeniki. Pokazali so, da jim ni za drugzega, nego da pred svetom grde Slovane in ostrajajo itak že bojazljivo vlado, da bi ne storila niti koraka več po potu, ki vodi k spravljalivosti in ravnopravnosti, — ter da bi še poostriili nasprotstvo mej Čehi in Nemci, podkurili nemški šovinizem, da bi narodni boji ne prišli z dnevnega reda, temveč zavzemali vedno širše kroge. „Zatiranje Nemcev“ je parola, ki ima hujskati Nemce v Česke in obračati pozornost neavstrijskih Nemcev na nas. Da se slednji smoter tem gotovejše doseže, zdelo se jim je potrebno, poudarjati, da je narodni prepir zašel že celo mej vojake, češ, kaj koristi zveza mej Avstrijo in Nemčijo, če se pa na slovanske vojake ni zanašati?

Popolnem nerazumljivo pa je nasproti vsem tem izrodkom „ostrejšega tona“ obnašanje vlade, oziroma ministerskega predsednika. Ni se mu zdelo potrebno zavrniti Carnerija, ki je kakor novodobna Kasandra, prorokoval razpad Avstrije, niti Plenerja, ki je „sans gene“ zatrjeval, da je „obstanek Avstrije že predmet evropski diskusiji“, ko bi ga bila morala, če ne drugzega, že vsaj gola radovednost gnati, da povpraša, kje se vrši napominana evropska diskusija, — niti se je znebil le jedne besedice o adresi večine in o vladni politiki, vse kar je govoril, bila je obramba namestnika

českega in vojske in izjava, s katero mu je na pomoč pritekel vojni minister.

Čudno je, da je grof Taaffe bil tako malobeseden. Poslanec Carneri je sicer dejal, da ministerski predsednik najresneje stvari lahkomišelnost obravnava in rešuje, a po razburjenosti, s katero je branil namestnika Krausa in se potegoval za c. kr. vojsko, smelo bi se sklepati, da ga je bila pri tej priliki vsaka lahkomišelnost minula, ter da so morali biti drugi nagibi, da je bil tako molčeč.

Kar se tiče govornikov z desnice, mora se priznavati, da je pala marsikatera jedrnata beseda, da je govoril vsak z najboljšo voljo in iz polnega prepričanja, da smo specijalno Slovenci pri tej priliki bili dobro zastopani a pozitivnega vspeha nam ne kaže adresna debata prav nobenega.

In tako pojde tudi naprej. Boj mej desnico in levico bode vedno ljutejši, vlada pa bode pri tem, kakor pri adresni debati, molčala, ali pa k večjemu poreče, da se ravnopravnost ne da tako izpeljavati, kakor s tehtnico za celine. Pri takih odnošajih, ko se pojavljajo centrifugalni naklepi, ko se v javnem parlamentu govori o razpadu države, ko celo vladna stranka toži, da z vlado ne more biti zadovoljna, so jedino tolažilo besede cesarjeve, da je glavna naloga: ohranitev miru in zagotovilo, da so naše razmere z vsemi državami najprijazniše.

Politični razgled.

Nestrnje dežele.

V Ljubljani 26. oktobra.

Ob svojem času smo že bili omenili, da volitev državnega poslanca v Zloczovu ni bila popolnem pravilna. Govorilo se je, da je samo zategadelj zmagal poljski kandidat, ker je okrajni glavar brez povoda dal zapreti nekaj rusinskih volilcev. Rusini so se zaradi takega postopanja pritožili pri **državnem sodišču**. Zatožbo bode zastopal dr. Friedmann, vlado pa kak gališki okrajni glavar. Obravnava bode danes. Kako se je postopalo pri tej volitvi, omenil je že v državnem zboru dr. Kovalski in trdil, da bi se Rusini in Poljaki že sami sporazumeli mej seboj, ko bi le vlada bila objektivna. V soboto bi bila imela biti v Zagrebu v prvem volilnem okraji volitev poslanca za **hrvatski sa-**

LISTEK.

Kandidat nesmrtnosti.

(Humoristiški roman. — Česki spisal Svatopluk Čech.)

(Dalje.)

XVI.

Pri drugi mizi sedeli so črevljarji in krojači, podobni na las in brke svojim praškim kolegom. Pripovedovali so si zdajci o dunajskem Praterju in drugih spomina vrednih posebnostih izza mladih let, zdajci poslušali so govore dveh mej njimi sedečih gospodov, ki sta spadala na pogled k prvakom malomeščanske družabnosti.

Jeden bil je mlad mož inteligentnega obličja s skrbljivo poglajenimi lasmi in brčicami in z duhapolnimi očmi za bliščečimi očali; videlo se je, da pomiruje prirojeno domišljavost svojih oči v razmerji do črevljarjev in krojačev in da skriva za lahnim usmehom peklenske pravniške norčarije.

Drugi bil je star gospod s črnim napilnjenim obrazom in koščeninim ščipalnikom, koji je često otiral z robcem in s plešasto glavo, na kateri je bil umetalno počesan navzad prebitek osivelih las.

Izvestno birokrat. Govorila sta dostojno, o prikladnem predmetu, o zapletenejših pravniških slučajih, mešaje pri tem češčino z nemščino.

Ko sta ta dva odšla, zvedela sta naša turista od gostilničarja, da sta to mundant iz odvetniške pisarne in upokojeni sluga okrajne sodnije.

Pri tretji mizi sedela je konečno pod kipi Jana Žižke in Jana Husa istinita honoracija in se pomenkovala, po večem nemški, o žetvi in davkih, o novi brizgalnici gasilnega društva, o najboljših praških gostilnah, o vplivu meseca na človeka, o napaki različnih stožkarjev (kegljavcev) v mestu in podobnih stvareh, ali tudi o neopravičenih pravicah česke narodnosti in o potrebi vednega odbitka germanizatorskih namer.

Gospod Stoklasa je opravičil pred Vojtehom gostilno in družbo, demoralizovano do gotove skromne mere z bližino železne ceste in je pridejal, da sta zadela na propali malomestni krog in da so mesta sploh črneje točke naših sel.

Noč je minola mirno, kolikor je temu dopuščala različna domača gomazen, jednako krvoločna kakor v Pragi.

Za prvega jutranjega svita otresla sta potnika prah malega mesta raz svoje obuvalo, in sta

odšla skozi starinska vrata v vzpomladansko krajino. Šlo se je izborno po gladko pohojeni strani ravne ceste pod mladim listjem košatih lip. Še ne končani boj jutranjega solca z nočnim hladom polnil je vzduh z lahno svežostjo. Na travi se je svitala rosa. Kraj bil je še brez ljudij in tih, samo tu pa tam je žvrgolel škorjanec visoko v modrem vzduhu. Stoklasa je rekel, da ne pozna večjega užitka nad potovanjem o takem vremenu — seveda peš, kajti potovanje na konji ali na vozu bila bi nerazumna kraja dveh tretjin tega razkošja. Tako šel bi večno.

„Ah! ah! kak vzduh!“ kliče navdušeno. „Kako prozorni in vonjasti! Ne čutite, mladi prijatelj, kako se vam šire prsa in valovitijo živo? Koliko je tu raztresenih krasnih raznobarvenih čašic in zvončkov po meji in vsak njih je tisočkrat lepši nego najumetalnejša njegova podoba na dragocenem damskem klobuku. Kako razkošno se ziblje ta mlada zelena setev! In tamo — sedaj se ustavite, mladi mož, — poglejte to prekrasno žolto progo cvetoče repice in uznate, da si ni možno predstaviti lepše preproge!“

V tem se je odzvalo z daljine petje. Voz blizal se jima je po cesti naproti.

bor, ker je Krešić odložil svoj mandat. Vladna stranka je zopet postavila za kandidata Krešića, ker z drugimi ne upa zmagati, opozicija pa Derenčina. Krešić je pa odločno izjavil, da več ne vsprejme mandata. To je pa spravilo vladne pristaje v zadrego in nič drugega ni kazalo, kakor preložiti volitev, da dobé ka-ega kandidata, za katerega seveda bode vlada porabila ves svoj upliv. V petek ob enajstih zvečer je vlada županu, ki je že spal, poslala ukaz, da se volitev preloži; ker se neki ni bila volitev pravilno deset dni prej objavila. To pa je le izgovor. Županstvo Zagrebsko dobilo je bilo 13. t. m. ukaz, da se volitev razpiše na 24. t. m., in 14. dne t. m. je že to objavilo. Poprej pa tega storiti ni moglo. Ako je tu kaka krivda, zadeva vlado, ker ni županstvu prej poslala dotičnega ukaza.

Vnanje države.

Srbija je več polkov z nova pomaknila na bolgarsko mejo. Posebno je pomnožila čete na meji Vidinskega okraja. To premikanje čet se je izvršilo prav na tihem. — Srbija hoče zahtevati, da se ohrani v Vzhodnji Rumeliji popolni status quo ante, ko bi pa to ne bilo mogoče, naj se povekša srbsko ozemlje. Narod sam je pa baje družih mislij kakor vlada. Ljubši bi mu bilo povekšanje države, kakor najtočnejši status quo v Rumeliji. Zategadelj se Milanu lahko pripeti, da ga pahnejo s prestola, četudi se Bolgarom ne bi uresničila njih goreča želja po zjedinenji.

V petek otvorila se je grška zbornica. Prestolni govor poudarja, da je Berolinski dogovor ustanovil nekako ravnatelj na Balkanu in do neke meje garantoval helenske koristi. Grška spoštuje dogovor, a vzhodnjermelijska ustaja je razrušila status quo in grške interese spravila v nevarnost. Zato je morala Grška storiti nekatere vojne priprave. Veliko navdušenje, s katerim so rezervisti prihajali k zastavi, je porok, da bodo storili svojo dolžnost, ko bi to bilo treba. Prestolni govor nadalje izraža upanje, da bodo vlasti iz ljubezni do miru, ustanovile na Balkanu tak red, da bode mir zagotovljen. Nadalje se v prestolnem govoru napovedujejo razne kreditne predloge, in izraža upanje, da bode zbornica v tem kritičnem času rada dovolila potrebnih sredstev.

Jutri ali pojutrišnjem snide se v Carigradu konferenca veleposlanikov, ako zaradi kakih novih ovir ne bode odložena. Kaj da bode ta konferenca sklepala, se še ne ve. Sicer se precej odločno zagotavlja, da bodo vlasti sklenile v Vzhodnji Rumeliji ustanoviti prejšnje stanje. Samo v Angliji in Franciji imajo proti temu še vedno pomisleke. Ko bi se nameraval popolni status quo ante, tudi ni popolneno jasno, čemu bi sklicavali konferenco. Taki diplomatski shodi imajo navadno namen, sklepati kake premembe dogovorov, ne pa obstoječe dogovore braniti. Nekatere vlasti imajo pomisleke proti temu, da bi se Turčiji naročilo s svojo vojsko ustanovljati prejšnje odnose v Vzhodnji Rumeliji. Ta pravica se Turčiji po Berolinski pogodbi sicer odrekati ne more, a ko bi Evropa jej še izrecno to naročila, tedaj bi prevzela odgovornost za postopanje turških vojakov. Rusija je sicer predlagala, da bi turške čete v Vzhodnjo Rumelijo spremila neka evropska komisija. Dvomljivo je pa, da bi taka komisija mogla ovirati zverstva in grozodejstva turških vojakov. Zategadelj hoče neki Francija predlagati, da bi konferenca kako drugače skušala zadovoljiti Bolgare, Srbe in Grke, še le, ko bi to ne bilo mogoče, naj konferenca sklene ohraniti status quo ante. Pa tudi v tem slučaju ni treba, da bi vlasti dajale Turčiji kak mandat, da naj ustanovi prejšnji red v Vzhodnji Rumeliji. Konferenca ima po mnenju francoske vlade le legislativno, ne pa eksekutivne oblasti, po tem takem tudi Turčiji nima pravice nalagati kakega mandata. Sicer pa ima še sultan tako pravico poslati svoje čete v Vzhodnjo Rumelijo, ako

jih hoče. Če jih pošlje brez evropskega mandata, je Turčija le sama odgovorna za vse počenjanje turške vojske, ako bode pa sultanu dan mandat, tedaj pa Evropa prevzame to odgovornost. Jako komično poročilo dobil je nek Dunajski list iz Pariza, kako da hočejo vevlasti urediti odnose v Vzhodnji Rumeliji. Ustanoviti namreč mislijo sprva popolni status quo, potem bi pa sklenile, da bi od Turčije imenovani generalni guverner obdržal samo civilno upravo, vzhodnjermelijska vojska bi pa dobila posebno poveljništvo. Njen vrhovni poveljnik bil bi bolgarski knez Berolinski dogovor se neki da tako tolmačiti, da bi take spremembe v Vzhodnji Rumeliji ne nasprotovale njegovim naredbam. Ne ve se pa, ali bi se Srbija in Grška, ki vedno zahtevata popolni status quo na Balkanu, zadovoljili s tako spremembo. Sicer bi se pa na ta način tudi nič trajnega ne ustanovilo. Bolgarski knez kot vrhovni poveljnik vzhodnjermelijske vojske, porabil bi prvo ugodno priliko, da bi pregnal generalnega guvernerja.

Nek Albanec iz Gusinja poskusil je z revolverjem ubiti predsednika črnogorske komisije za urejenje meje, vojnega ministra Plamenca. Zločinca so takoj prijel. Izjavil je, da je član neke zarote proti komisiji za urejenje meje in da obžaluje, da se mu njegov namen ni posrečil. Zločinca so obsodili na smrt in ga že usmrtili. V Cetinju je ta dogodek vzbudil veliko nevoljo in prouzročil veliko razburjenost.

Pruska vlada je, kakor znano, sklenila iztirati več tisoč Poljakov, kateri nimajo pruske državljske pravice. Mnogo teh je bivalo več desetletij v Prusiji in v tem času že zgubilo rusko državljanstvo. Sedaj pa jim Rusija zabranjuje zaradi tega uhod v domovino. Prusija je bila prisiljena njim podaljšati obrok, do katerega se imajo izseliti, do pomladi. Do tedaj pa morajo dobiti od Rusije dovoljenje za povrnitev v svojo domovino.

Danski Landsting in Folkething sta jednoglasno izjavila, da obžalujeta in odločno obsojata napad na ministerskega predsednika. Potem se je odložilo zborovanje do 18. decembra.

Dopisi.

Iz Spodnje Štajerske 25. oktobra. [Izv. dop.] (V zadevi podružnic družbe sv. Cirila in Metoda). Od več stranij poročale so se že vesele novice, da se je v tem ali onem mestu osnovala podružnica tega prekristnega potrebnega društva. Povsod se je ob enem poročalo, da se je takoj volilo načelnštvo. Le iz Celja se je poročalo, da so se pravila tamošnje podružnice predložile namestništvu, in da bode ta začela delovanje, ter volila načelnštvo, ko hitro bodo pravila potrjena.

Ne vemo sedaj, kako so ostale podružnice postopale; ali so namreč tudi že svoja pravila predložile namestništvu, ali deželnemu predsedništvu? Če tega neso storile, lahko pridejo v kazni.

§ 10. društvene postave z dne 15. novembra 1867 št. 134 drž. zak. pravi: Določbe §§ 4—9 te (društvene) postave veljajo tudi za ustanovitev podružnic (von Zweigvereinen, Filialen), ... t. j. podružnice so kakor vsako drugo samostalno društvo. Pravila podružnic se morajo toraj v 5 izvodih, v zmislu § 4 in 5 omenjene postave deželnej vladi predložiti, in se jej ustanovitev podružnice naznaniti.

Na to postavno določbo opozorjam vse narodnjake, ki hočejo podružnice snovati, da ne začnejo prej delovanja, dokler se pravila podružnice neso potrdile, kajti drugače bi imeli lahko še neprimerno, in pota k sodnji, ali pa bi se morda celo spoznalo, da so krivi pregreška po §§ 285, 286 in 287 kaz. postave, da se namreč udeležujejo tajnega društva. Kot tako se pa zmatra vsako združenje večih ljudi, „wenn das Dasein derselben (der Vereinigung) der Obrigkeit absichtlich verborgen gehalten wird“. Na tajna društva pa je kazni do 3 in 6 mesecev naložena.

Pravila za podružnice, ki se dobijo iztiskane iz Ljubljane so samo izgled, ali „schimmel“, podružnica mora te pravila še le vsprejeti, in jih potrditi dati, ter se na podlagi vsprejetih pravil osnovati.

Iz Vinice ob Kolpi 20. oktobra. [Izviren dop.] Reka Kolpa je ona voda, ki naravno loči dva sina iste majke, ki deli naravno Slovenca od Hrvatov. In marsikdaj stoji tostran reke vasica in prebivalci zro na drugi breg, vidijo tam svoje sosede, svoje brate po krvi in pravici, blizu so jim, a vender tudi daleč, da ne morejo do njih. Tako bilo je leta in leta pri nas na Vinici. Letos pa se je storil korak naprej, korak, v kojem je pač umestno pregovoriti nekaj besed.

Vinica dobila je s 15. t. m. svoj most čez Kolpo! Kolik napredek, kolike koristi utegne ta most postati, to vedo najbolje prebivalci istega kraja, ki so z iskrenim navdušenjem in hvaležnim srcem sledili blagoslovljenju mostu in temu sledečim govorom.

Predno popišem slavnost blagoslovljenja novega mostu, ne morem si kaj, da ne izrečem, v imenu vseh Viničanov in sosedov njihovih zaslužno zahvalo g. J. Starihi, imetelju zlatega križca za zasluge. On jedini bil je mož, ki se ni bal niti potov niti troškov, da nam je preskrbel most. Obletal je pisarne v Karlovcu, Ljubljani in Zagrebu, iskal podpisov celo po Kočevskem, sploh pa storil je vse, kar je bilo možno, da se je napravil most, zato pa lahko sedaj s ponosom zre na plod svojih trudov, saj vse to je njegovo delo. A vrli ta mož storil je še več! Plačal je 62 gld, 50 kr., da bo smelo ljudstvo do novega leta brezplačno uporabljati most. Glasni „živio“-klici izražali so mu zahvalo zbranega ljudstva.

Temelj novemu 125 m dolgemu mostu položil se je že leta 1883. Slabo vreme pa je posebno lanskotno leto oviralo delo, in tako je bilo dogotovljeno še le letos. Za stranice, ki so iz mecesnovega lesa, dobili smo tramove s Koroškega, ker pri nas mecesen ne raste. — Nadzorništvo dela vodil je gosp. nadinženir Bedeković iz Zagreba, podjetnik bil je g. Miko Šubašić iz Vukove gorice na Hrvatskem. Zidanje bab vodil je g. inženir O. Kral, stavbo lesene konstrukcije pa g. Aug. Pisačić pl. Hižanovec. Posebna slovesnost pa se je vršila dne 15. t. m., kajti ta dan blagoslovil se je novosezidani most, ki je bil v ta namen po obeh straneh s smerekami in zastavami okrašen. Na kranjski strani stal je pred mostom slavolok s primernimi napismi. Ob 9^{1/2} uri podali smo se mej zvonjenjem in streljanjem k mostu. Naprej šla je pod vodstvom

„Prvi živi pojav selski oglašja se nama dostojno!“ opozori profesor. „Zberiva oči in sluh.“

Voz se približa. Spreddaj gresta zaspana dva zgubena polu slepa konja z udrtimi rebri. Na ojesu je sedel plečati mladenič brez suknje, s peštrim telovnikom in nagrbanimi umazanimi črevlji in rokavi pri srajci, na rusi glavi ima staro čepico z rožico kakor policijska kapa in je popeval:

„Ta pražška tamvaj,
Jel sem s ti, ajvaj!“

Na vozu za njim so bile zasajene delikatno mogočne vile v smrdeči gnoj.

Ko je voz naprej šel, odtegne gospod profesor Stoklasa objemne prste od nosu in pravi: „Investvo upliv kolovratarjev. Bil bi čas, da se prekine pogubljiva posebnost teh postopajočih kolportirjev tujstva po naših selih, ki odpravljajo narodno poezijo z neokusnimi praškimi ponočnicami.“

Na to gresta okoli posečene loke, s kopicami trave. Stoklasa je nadvladal ta zapeljivi pogled in zašel z mladim sodrugom na baržunasto zeleno preprogo. Usedeta se tam v senco jedne kopice.

„Bože, kako diši to seno!“ zakliče. „Kako mehko se tu sedi! Usedite se globokeje, kakor jaz, in položite glavo na to cvetočo rahlo blazino. More

si li urediti milijonar boljši divan? Le globlje! Zaril bi se vanj najraje ves, kopal bi se v tej zeleni travi!“

Sedela sta tako precej časa, in baš je pozval Stoklasa Vojteha, da bi odel ta blagi čas z obleko pesni, ko se pridreži od nekod, grozno lajaje, veliki pes in pred njima stoji močen človek z jeznim obrazom.

„Pojdite od tod!“ zadere se nad njima. „Kaj se mi rijeta tu v seno? Mislita-li, da sem pripravil za vaju te kopice?“

„Ali, ali, dragi prijatelj!“ pogovarja ga profesor, ustajaje z Vojtehom. „Kak je povod za jezo? Kaj vas okradeva s svojo prisotnostjo? Kaj ni ta vonjava in ta senca za vsakega človeka?“

To seno je za voljo, ne pa za vaju. Vse zaman. Preč od tod, pravim. Če se hočeta odpočiti, ulezila se v jarek. Ko bi to jednemu dovolil, imel bi brzo loko polno potepuhov!“

„Potepuha, hvalo Bogu, nisva!“ pokara ga resno Stoklasa. „Ko bi vedeli, kdo je počival v vašem senu, vedli bi se proti nama nedvomno drugače in bi ne pačili povestnice tega kraja, v kojem so vaši predniki vzprejemali tujce prijazno pod svojo streho in jim postregli z mlekom in strdjo. In

vi, nevredni potomec, branite nam i senco svojega sena.“

Spremljana od lajanja psa in nedvorljivih klicev njegovega gospoda, potujeta naša prijatelja dalje. Čez četrt ure sta v lesu. Tu se vrne Stoklasa dobri humor. A hitro ni znalo njegovo navdušenje mej.

„Poglejte, prosim vas, na to skupino dreves,“ poziva Vojteha. „Ti javori, bukve, trepetlike, breze. Kako lepo so zvezane njihove zdrave sveže korenine, kako razkošno miglja njih raznotvarno listje! Ste li videli kdaj kaj sličnega? O, ne odhajate! Mudito se z mano pri tem hojnim obrazom! Tu ostaniva nekoliko, prijatelji! Ulezite se sgm k meni v rahlo mahovje. Glejte, kaj vse raste in le, e poleg nas na tej pedi zemlje. Vidite tega zlatega hrošča, kako stopa navzgor po zelenem stebelu, že je na vrhu, ta se pregibne, hrošč pade na mojo dlan. To je gotova pesen, ne-bi? Kaka vonjava? Kaki hlad! Kaki razkošni pogled navzgor v goste oblake drobnega zelenega listja! Vršički govoré sanjavo mej soboj, z dalje bliža se šum, hitreji, silnej preleti vršičke nad nami, vzdaluje se, slabi, usniva v daljini. Ah! Ah!“

Dolgo, dolgo ležala sta na mahu, pripovedaje uzajemno svoje utise. (Dalje prih.)

obeh gosp. učiteljev šolska mladina, za njo velečas. g. župnik Jurij König v ornatu, na to zastopnik deželnega odbora g. J. Müller, načelnik cestnemu odboru g. Vrtin, Viniški župan g. P. Malič in nebrojno ljudstvo. Dospevši do sredine mostu prišli so nasproti hrvatski zastopniki, g. podžupan Štefan Kovačević na čelu. Gosp. nadinženir Bedeković nagovoril je najprej ljudstvo; govorili so na to še g. J. Müller, g. Lončar, veleč. g. župnik J. König in g. Št. Kovačević. Ko je zadnji končal svoj jedrnat govor s trikratnim „živio“ presvetlemu cesarju in kralju, zaorili so glasni „živio“-klici iz ust zbranega ljudstva, šolska mladina pa je zapela pod vodstvom g. nadučitelja cesarsko pesen.

Potem blagoslovil je veleč. g. župnik z znameniti obredi most in reko Kolpo; po končanem blagoslovljenju pa se je oddal most javnemu prometu.

Po slavnosti razdeliti je dal g. Šubašič mej šolsko mladino — bilo jih je blizu 300 iz Krajnske in Hrvatske — pečenke kruha in vina. Bog mu poplati!

Ob 1. uri bil le slovesen obed pri Viniške g. županu, kojega je priredil zopet g. Šubašič.

Mej obedom govorilo se je več živahnih napitnic posebno od strani bratov Hrvatov.

Po končanem obedu prišlo je v sobo 12 mož, 6 Hrvatov in 6 Slovencev, ki so posušili v znak sloge jedinosti iz jedne pipe.

Tudi sta se odposlala dva telegrama in sicer jeden v Zagreb drug v Ljubljano do dotičnih gg. glavarjev. J. R.

Donacije svari.

— (Imenovanje.) Gosp. Žiga Bohinec, konz. svetnik imenovan je podravnateljem in ekonomom v semenišči.

— (Umri) je v 23. dan t. m. gosp. Anton Tavčar, župnik na Raki. R. I. P.

— (Naš državni poslanec, baron Goedel) izstopil je iz kluba Hohenwartovega in se baje ne bode pridružil nobenemu drugemu klubu. Ko se je glasovalo za adresu večine, ga ni bilo v zbornici. Govori se, da je baron Goedel zaradi tega nevesel, ker ni bil izvoljen podpredsednikom in ker se tudi pri volitvi v odseke ni nanj ozir jemal. Zlasti pa, ker ni prišel v železniški odsek, kateremu je doslej bil načelnik in v katerem ni nobenega Slovenca.

— (Naš rojak — magnificencija.) Novo visoko čast je dosegel naš učeni rojak, dvorni svetnik profesor dr. Josip vitez pl. Zhisman (Čizman), ker je bil v petek popoldne izvoljen rektorjem Dunajskega vseučilišča za to vseučiliško leto. Šestnajst vseučiliških profesorjev, odposlanih iz profesorskega kolegija vseh štirih fakultet, iz vsakega po četvero, voli koncem leta za prihodnje leto rektorja. Za ravnokar otvoreno vseučiliško leto je bila volitev junija meseca. Že tedaj so se zopet pokazale različne misli, ki nekaj let že vladajo o vprašanji, iz katere fakultete bo vzet rektor. Juristi in teologi se držijo običaja, ki je zmirom bil ta, da so so vrstile fakultete in da je bil rektorjem voljen profesor fakultete, ki je ravno na vrsti bila. Medecinci in filozofi pa bi radi zavrgli dosedanje navado in tako so junija meseca svoje glasove oddali profesorju zdravilstva, dvornemu svetniku pl. Bambergerju, namestu da bi volili jurista, ki je bil na vrsti. Volilni možje iz pravoslovne in bogoslovne fakultete pa so svoje glasove združili za dvornega svetnika pl. Zhismana, tako da sta oba kandidata imela jednako število glasov. Odločil je žreb in sicer za Bambergerja. Ta pa je v počitnicah odstopil, zastran rodbinskih razmer, še predno je torej bil nastopil visoko dostojanstvo. Zadnji petek je bila druga volitev in juristi ter teologi so znova predlagali dvornega svetnika prof. Zhismana, a filozofi in medicinci so predlagali profesorja filozofije, dvornega svetnika dr. Roberta Zimmermanna. Dvakrat so volili, obakrat sta predlagana imela po jednoliko glasov. Po akademski postavi morali so napraviti „ožjo volitev“, a izid je bil isti, kakor prej, ker sta ravno bila le dva kandidata. Drugič in tretjič se „z ožjo volitvijo“ tudi nič ni odločilo, in zato naj je odločilo zadnje sredstvo, — žreb. Kakor 1882. leta, ko se je ugibalo mej izvolitvijo jurista in teologa, nagnilo se je naključje tudi zadnjič na stran juridične fakultete: vzdigneno je bilo ime našega rojaka Zhismana. — Profesor in dvorni svetnik dr. Josip vitez pl. Zhisman bil je rojen v Ljubljani 1820. leta. Najprvo se je učil modroslovja in je 1848. leta postal modroslovja

doktor. Potem se je obrnil k pravoslovnim naukom, zlasti je proučeval kanonsko, cerkveno pravo in ker je spisal nekaj učenih, znanostnih del v tej stroki, imenovan je bil izvanrednim profesorjem na pravoslovni fakulteti, ne da bi bil doktor prava. Leta 1871. je postal redovit profesor kanonskega prava, a dve leti pozneje postal je tudi doktor prava, ker mu je pravoslovna fakulteta ta akademski čin podelila „honoris causa“. Prvi čas je bil profesor v Terezijanišči, v vzgojevališči in učilišči za plemiče in imovitejše na Dunaji, a bil je tudi učitelj našemu prestolonasledniku Rudolfo za latinski jezik in cerkveno pravo. Leta 1881. je dobil dostojanstvo dvornega svetnika. Za tekoče leto je že bil izbran dekanom pravoznanske in državnoznanse fakultete; to službo pa bode sedaj odložil kot novoizvoljeni magnificencija-rektor. Ali bode slovesno umeščen in bo pri tej priliki imel svoj nastopni govor, se še ne vé, ker dotične sobane še neso dogotovljene in opravljene v novem poslopji vseučiliškem. Prof. dr. pl. Zhisman ima kot rektor Dunajskega vseučilišča virilen glas v niževavstrijskem deželnem zboru. Z najnovejšim odlikovanjem našega rojaka proslavljeno je osobito rojstno mu mesto Ljubljansko kakor vsa slovenska dežela. Veseli so ga tudi slovenski dijaki na Dunaji, kateri že leta in leta v dvornem svetniku, magnificenciji Zhismanu spoštujejo in zahvalno častijo svojega pokrovitelja in velikega dobrotnika.

— (Nemškutarska briga.) Predno se je državni zbor razšel, v zadnji predvečerajsnji seji izročila sta vladi dr. Foregger in dr. Drschatta interpelacijo, ki sta jo s pomočjo družih levičarjev tako-le zveržila: „Več oficijoznih listov priobčilo je novico, da se ima začetkom bodočega šolskega leta ustanoviti na gimnaziji v Celji slovenska paralelka k prvemu razredu. Ker izkustvo uči, da se z ustanovitvijo tacihi paral. lnihi razredov najprvo pride do utrakovizovanja, a potem do popolnega poslovenjenja srednjih šol, ker ustanovitev slovenskih paralel na gimnaziji v Celji ni potrebna niti se da opravičiti z razlogi smotrenosti, marveč bi kakovost te srednje šole trpela vsled naznanjene naredbe; ker je slednjič že neugotovljena novica o tej naredbi vzbudila velik nemir in vzbujenost v nemškem prebivalstvu Spodnjega Štajerja, zato podpisani vprašajo ministra bogočastja in nauka: Ali je res, da se ima v Celji na državni gimnaziji ustanoviti k prvemu razredu slovenska paralelka in kako bi gospod minister mogel opravičiti tako naredbo?“ — Slavnj dr. Foregger naj si ne krati spanja zavoljo naredbe, katere še ni! In če ima priti, odpodil je ne bo počeni hoben Celjskega nemčurstva! Pravičen minister bo tako naredbo v Avstriji in za Celje lahko zagovarjal, ker bo tudi vse tisto lahko zaunj porabil, kar je nemškutarska togota proti njej pripravila in že sedaj na dan spravila!

— (Družba sv. Cirila in Metoda.) Častitemu rodoljubi, ki v „Slov. Narodu“ od 21. t. m. vprašuje, ali se v tisto število 20 družbenikov, ki je po § 8 potrebno, da se more ustanoviti podružnica, smejo uštevati tudi podporniki, bodi na kratko odgovorjeno, pa po naših mislih ne. Kajti § 4 družbenih pravil izrecno veleva, da je družba ustanovljena, kakor ji je najmanj 20 pod a), b) in c) omenjenih udov pristopilo. Teh 20 udov pa se morajo, ako hote v družbenem pomenu delovati, po § 8 združiti v jedno podružnico; zakaj vsak družbenik mora biti ud jedne podružnice. Tako postane prva podružnica. In kakor prva, tako se delajo vse druge podružnice. Da so se podporniki vsprejeli v pravila, zgodilo se je zato, da se omogoči vsakemu tudi malo premožnemu Slovencu podpirati lepi družbeni namen. Glasovalna pravica pa se podpornikom ni mogla pripoznati, ker bi drugače ti, čeravno bi najmanj pridonašali, imeli vso oblast v rokah. Oni bi odločevali v podružnicah in ker se iz teh zastopnikov sestavlja velika skupščina, tudi v veliki skupščini, kar bi gotovo ne bilo primerno. Tako, mislimo, je ravnati za sedaj. Kedar se pa snide velika skupščina, ona, če se ji bo zdelo, pravila lahko prenaredi.

— (Odbor Matice Slovenske) je imel dné 24. oktobra sejo, katere se je udeležilo 14 ljubljanskih odbornikov: gg. prošt dr. Jarz, prof. dr. Lampe, prof. Levec, prof. Marn, prof. Pleteršnik, direktor Praprotnik, davčni inspektor L. Robič, gimn. direktor Šuman, učitelj Ivan Tomšič, prof. Vaurič, prof. Wiesthaler, Ivan Vilhar, notar dr. Zupanec, prof. V. Zupančič. — Predsednik prof. Marn predlaga, naj se odborniku g. direktorju Seneko-

viču, ki je odšel v Novo Mesto, pismeno izreče zahvala za dozdanje njegovo marljivo delovanje v odboru. To se odobri. Namesto g. Senekoviča se g. L. Robič voli v odbor „Narodnega Doma“. Na dalje pravi g. predsednik, da se Matica ni udeležila petdesetletnice književnega preporoda hrvaškega, ker ni dobila nobenega vabila za udeležbo in ker je bila ta slavnost večkrat preložena, da se ni prav vedelo, kedaj bode. — Na predlog gospodarskega odseka sklene odbor prodati Maticino hišo na Bregu. — Odbor se nadalje razgovarja o knjigah, ki naj bi se dale na svetlo leta 1886. G. prof. dr. Svetina je pregledal rokopisa „Logika“ in „Dušeslovje“, katera je Matici poslal g. prof. dr. Jos. Križan. Oba rokopisa se po daljšem razgovoru izročata g. prof. dr. Lampetu in prof. Pleteršniku, prvemu, da ju pregleda stvarno, drugemu, da ju presodi v jezikovnem oziru. — Rokopis prof. Križmanove italijanske slovnice se izroča v pregled g. prof. Borghiju. — Prof. Levec se pritožuje da Matica preveč zanemarija leposlovje. Res, da je sam predlagal, naj se leposlovni spisi izbijejo iz letopisa, a skleneno je bilo tudi, da bode odslej Matica izdajala leposlovno „Zabavno knjižnico“. Naj bi se drugo leto ta sklep izvršil. Predsednik pravi, da bode odslej Matici lože ozirati se na leposlovne spise, ker v ta namen lahko razpolaga z novci Tomšičeve in Jurčičeve ustanove. — Dalje predlaga prof. Levec, naj Matica kupi lastništvo vseh spisov slovenskega pesnika in pisatelja prof. Jos. Stritarja. Občni zbor je zadnjič naložil Maticinemu odboru od pisateljev slovenskih kupovati lastništvo njih spisov. Čuje se, da prof. Stritar pripravlja izdavo svojih zbranih spisov. Naj Matica porabi to priliko ter stopi v dogovor s prof. Stritarjem. Prof. Wiesthaler toplo podpira ta predlog. Bibliotekarji in učitelji slovenščine po srednjih šolah so v veliki zadregi, ker ne morejo dijakom v roke dajati najboljših spisov pisateljev slovenskih, katerih proizvodi so raztreseni po raznovrstnih časopisih in zbornikih. Zatorej naj Matica kupi lastništvo Stritarjevih spisov, poleg tega pa tudi začne izdajati zbrane spise zlasti starejših pesnikov in pisateljev naših. Osnuje naj zbirko klasikov slovenskih, kakoršno sta nameravala Stritar in Jurčič s „Klasjem z domačega polja“. Predlog podpira tudi prof. V. Zupančič in učitelj Ivan Tomšič. Predsednik pravi, da je treba stvar dobro premisliti, zlasti kar se tiče duha Stritarjevih spisov; zatorej predlaga, naj se voli odsek, da se razgovori o tej stvari. Ta predlog se sprejme in v odsek se volijo Levec, Wiesthaler, Vilbald Zupančič in prof. Anton Zupančič. — G. tajnik poroča, da je doslej plačalo letnino 958 maticnih članov; od novega leta do danes je pristopilo k Matici 141 novih članov. Najmarljivejši poverjeniki so g. župnik Lendovšek v Makolah, g. notar Vršec v Sevnici, g. okrajni sodnik Trnovec v Sežani, g. notar Gruntar v Logatci, g. dekan Erjavac v Vipavi. Ti so pridobili največ novih članov. G. poverjeniku okrajnemu sodniku Bogdanu Trnovcu, ki je odložil poverjenišтво, izrekla se je pismena zahvala. Namesto njega je prevzel poverjenišтво g. zemljiško-knjižni vodja Leban v Sežani. Bivša upravitelja Tomšičeve ustanove gg. advokata dr. Janko Sernec in dr. Gregorič pritrjujeta odborovemu nasvetu, da se Tomšičeva ustanova spoji z Jurčičevo ustanovo v jedno. Na vprašanje, kje je denar Jurčičeve ustanove, pravi g. tajnik, da še ni bil poslan Matici. — Prof. Levec predlaga, naj se Kopitarjeva pisma, kolikor jih ima Matica, izroči prof. Jagiču, ki je bode izdal na stroške carske akademije. Dalje predlaga prof. Levec, naj se Matica Slovenska pobrine za to, da se umrjeli ostanki Kopitarjevi z Dunaja prenesó v Ljubljano. Kopitar je pokopan pri Sv. Marksu na Dunaji. To pokopališče se je zdaj opustilo in v kratkem se razdeli v parcele in zgradi. Zatorej mnogi, ki imajo tu pokopane drage svoje, izkopavajo njih ostanke ter jih prenašajo drugam. A to bode dovoljeno samo do spomladi, kakor se čuje. Spomladi pa dunajska občina izkoplje in prinese vse mrličje od sv. Marksa na centralno pokopališče. Slovanski narodi, ki imajo pri Sv. Marksu pokopane slavne sinove svoje, prenesli so njih mrtive ostanke že v domovino svojo; tako n. pr. so Hrvatje prenesli Preradoviča v Zagreb Srbje Radičevića na Stražilovo, Vuka Stefanoviča Karadžića v Beligrad. Nedavno je celo mala občina Budva v južni Dalmaciji na svoje stroške dala prenesti ostanke srbskega pisatelja Ljubiše v domovino. Naj tudi Matica stopi v dogovor z mestno

občino ljubljansko ter poskrbi ž njo vred za to, da se umrjoci ostanki Kopitarjevi z njegovim spomenikom vred preneso v Ljubljano. Odbor se zлага s tem predlogom ter sklone po daljšem razgovoru prositi g. Ivana Navratila na Dunaji, da učini in pozve ondi, kar je treba, potem pa voli poseben odsek, ki naj bi stopil v dogovor z mestno občino ljubljansko. V ta odsek se izvolijo odborniki gg. župan Grasselli, notar dr. Zupanec, direktor Praprotnik in prof. Levec.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Celovec 25. okt. Podružnica sv. Ciriha in Metoda ustanovljena. Navdušenje veliko.

Niš 26. oktobra. Od kompetentne strani: Bolgarska vest, da bi bile srbske čete mejo prekoračile, je popolnem neresnična.

Sofija 25. oktobra. (Havasovo poročilo.) Srbi so preko Klisure prodrli na bolgarsko zemljo. Bolgarske čete idó proti njim.

Sofija 26. oktobra. Poročilo Havasovo: Zanikava se, da bi bili Srbi prodrli v Bolgarijo. Srbske čete zavzele so samo carinske stražnice okolu Trna.

Eksekutivne dražbe.

(Iz uradnega lista.)

1. eks. držb. pos. Marije Kovačič iz Gruč, 11. nov. v Kostanjevici. Relicij. pos. Polone Peteln iz Rakitne, 24. nov. na Vrhniki. 3. eks. držb. pos. Jakoba in Josipa Rožarja iz St. Petra, 27. nov. v Postojni. 3. eks. držb. pos. L. Čepeka iz Nove Zice, 27. nov. v Postojni. 3. eks. držb. posestva Mihe Peršina iz Čateža, 17. nov. v Trebnjem. 1. eks. držb. pos. Naceta Ceglarja iz St. Vida, 19. nov. v Zatičini. 1. eks. držb. pos. Janeza Zupančiča iz Jurne vasi, 3275 gld., 19. nov. v Zatičini. 3. eks. držb. pos. Antona Gustinčiča iz Vovč, 26. novembra v Postojni.

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
24. okt.	7. zjutraj	734.38 mm.	5.4° C	brezv.	megla	0.8 mm.
	2. pop.	733.38 mm.	14.6° C	brezv.	d. jas.	
	9. zvečer	734.98 mm.	10.4° C	sl. jz.	obl.	dežja.
25. okt.	7. zjutraj	730.40 mm.	8.0° C	brezv.	obl.	19.2 mm.
	2. pop.	728.34 mm.	11.8° C	sl. jug.	dež.	
	9. zvečer	724.91 mm.	11.2° C	sl. jz.	obl.	dežja.

Srednja temperatura 10.1° in 10.5°, za 0.5° in 1.1° nad normalom.

Dunajska borza

dné 26. oktobra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	82 gld. 30	kr.
Srebrna renta	82 " 55	"
Zlata renta	108 " 90	"
5% marcna renta	99 " 40	"
Akcije narodne banke	864 " —	"
Kreditne akcije	2.4 " —	"
London	125 " 05	"
Srebro	— " —	"
Napol.	9 " 95	"
C. kr. cekini	5 " 93	"
Nemške marke	61 " 43	"
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 126	" 75
Državne srečke iz l. 1861	100 gld. 170	" 25
4% avstr. zlata renta, davka prosta	108 " 85	"
Ogrska zlata renta 4%	8 " 50	"
— papirna renta 5%	90 " 80	"
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104 " —	"
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 115	" 75
Zemlj. ob. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125 " 40	"
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	115 " —	"
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106 " —	"
Kreditne srečke	100 gld. 175	" 75
Rudolfove srečke	10 " 17	" 50
Akcije anglo-avstr. banke	120 " 98	" 25
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	182 " —	"

Tužnega srea naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem prežalostno vest, da je naš ljubljani sin, oziroma brat

FRAN KALISTER,

dijak VI. gimnazijskega razreda,

včeraj popoldne ob 11 1/2. uri, v 17. letu svoje starosti, po dolgi bolezni v Gospodu zaspal. Na lastno željo pokojnega se bo mrtvo truplo prepeljalo iz domače hiše naravnost na pokopališče Sv. Ane.

Trst, dne 25. oktobra 1885.

Fran Kalister, Ivana Kalister, stariši.

Viktor Kalister, brat.

(629)

Na prodaj sta

dve kobilici,

jedna bela, druga rujave barve, obe mladi, močni, čez 15 pesti visoki in za vsakovrstno delo. Več se izve na pošti v Ljubli.

(608—5)

Starine

iz zlata, srebra, porcelana in postekline (email), podobe, čaše, steklenice, čipke, bisere itd.

(627—2)

kupuje po najvišjih cenah

M. Ernst, Hotel Elephant, soba št. 43.

Oženil bi se

30 leten, popolnem samostojen fant, ki ima blizu Ljubljane ob veliki cesti lepo n-zadolženo domovje z mesarijo in gostilno in par tisoč v gotovini.

Resne ponudbe, če mogoče s fotografijo, do konca novembra upravnistvu tega lista pod naslovom: „Ženin“.

(628—1)

Kupite s hitro.

priporočila po nizki ceni

NARODNA TISKARNA

Okolo 800 smrekovih štang ali prekelj od 2 do 6 palcev debelosti, obeljene; okolo 100 mct. krompirja; več mct. kislega zelja; okolo 300 veder vina od l. 1883 in okolo 100 hektolitrov pšenice

(611—3)

Je v ceno na prodaj

v graščini Rakovnik, pošta Št. Rupert, Dolenjsko.

VELIKA DENARNA LOTERIJA.

5000000

mark

kot največji dobitok v najslabšem slučaju ponuja velika od Hamburgske države zajamčena denarna loterija.

Specijelno pa:

1 prem. a mark	300000
1 dobit. a mark	200000
2 dobit. a mark	100000
1 dobit. a mark	90000
1 dobit. a mark	80000
2 dobit. a mark	70000
1 dobit. a mark	60000
2 dobit. a mark	50000
1 dobit. a mark	30000
5 dobit. a mark	20000
3 dobit. a mark	15000
26 dobit. a mark	10000
56 dobit. a mark	5000
106 dobit. a mark	3000
253 dobit. a mark	2000
512 dobit. a mark	1000
818 dobit. a mark	500
31720 dobit. a mark	145
16990 dobit. a mark	300, 200,
150, 124, 100, 94, 67,	
40, 20.	

Najrojevša velika, od visoke državne vlade v HAMBURGU dovoljena in z vsem državnim premoženjem zajamčena denarna loterija ima 100.000 srečk, od katerih se bode 50.500 srečk. Za žrebanje določeni skupni kapital znaša

9,550.450 mark.

Znamenita prednost te denarne loterije je ugodna naredba, da se vseh 50.500 dobitkov, ki so zraven v tabeli, že v malo mesecih in sicer v sedmih razredih sukcesivno gotovo izžreba.

Glavni dobitok prvega razreda znaša 50.000 mark, poraste v drugem razredu na 60.000, v tretjem na 70.000, v četrtem na 80.000, v petem na 90.000, v šestem na 100.000, v sedmem pa eventuelno na 500.000, specijelno pa na 300.000, 200.000 mark itd.

Prodaja originalnih srečk te denarne loterije je izročena podpisani trgovski hiši in vsak, kdor jih hoče kupiti, naj se neposredno na njo obrne.

Častiti naročevalci se prosijo naročitvi pridejati dotične zneske v avstrijskih bankovcih ali poštinih markah. Tudi se denar lahko pošlje po poštnej nakaznici, na željo se naročitve izvrše tudi proti poštenu povzetju.

Za žrebanje prvega razreda velja

1 cela originalna srečka av. v. gld. 3.50.
1 polovica originalne srečke av. v. gld. 1.75.
1 četrtnina originalne srečke av. v. gld. —.90.

Vsak dobi originalno srečko z državnim grbom v roke in ob enem uradni načrt žrebanja, iz katerega se razvidi vse natančneje. Takoj po žrebanji dobi vsak udeleženec uradno, z utisnjenim državnim grbom, listo dobitkov. Dobitki se točno po načrtu izplačajo pod državnim jamstvom. Ko bi kakemu kupcu srečk proti pričakovanju ne ugajal načrt žrebanja, pripravljeni smo ne ugajajoče srečke pred žrebanjem nazaj vzeti in dotično vsoto povrniti. Na željo se uradni načrti žrebanja naprej zastoj pošljajo na ogled. Da nam bo mogoče vsa naročila skrbno izvršiti, prosimo taista kolikor mogoče hitro, vsekako pa pred

31. oktobrom 1885

nam direktno doposlati.

(610—4)

VALENTIN & CO.,

Bankgeschäft,

HAMBURG.